

ikke, fordi der er nogen Uoverensstemmelse i Virkeligheden. Der staar i § 92, at med Hensyn til sin øvrige Virksomhed staar Politiet uden for Københavns Politikreds under Amtmandens Overtilsyn. Vi have kun ment, at det har ikke naturlig Plads i en Lov om Retsplejen. Det er en Side af Politioordningen, der ikke skulde berøres af denne Lov.

Bærentsen: Heller ikke vedrørende dette Afsnit er der synderlig mange Divergenspunkter. Det skyldes den Omstændighed, jeg før omtalte, at Mindretallet har gjort sig megen Umage for at følge Flertallet saa vidt muligt. Der er kun egentlig to væsentlige Punkter, som jeg paa Mindretallets Vegne skal omtale. Det første angaar Udvælgelse af Nævninger. Den ærede Ordfører omtalte, at Flertal og Mindretal kunne følges et langt Stykke ad Vejen. Mindretallet tiltræder derfor en hel Del af det Ændringsforslag, som Flertallet har stillet under Nr. 37. Men der er et Punkt, hvor vi ikke have ment at kunne følge med Flertallet, fordi det der efter vor Mening gør Brud paa Principper, som vi ikke mene at kunne fravige. Den ærede Ordfører kom i Begyndelsen af sit Foredrag ind paa Nævningeinstitutionen i sin Almindelighed og omtalte, at der i Nutiden gør sig en vis Frygt gældende for, at Nævningerne ikke skulle have Evne til at træffe det rette, men undertiden træffe en Magtafgørelse i Stedet for en Retsafgørelse. Det er jo rigtigt, og det staar i Forbindelse med, at vi ikke for længst have indført Nævningeinstitutionen. Vi befinde os egentlig for Tiden i en Bølgedal med Hensyn til Stemningen over for Nævninger. Det er ganske naturligt; thi i den Tid, der er gaaet siden Grundlovens Givelse, ere Nævninger indførte i en Række af Lande, til Dels under ny Former. Man har faaet Lejlighed til at prøve Institutionen i en hel Del Lande, hvor den ikke var kendt før, i alt Fald ikke i den Udstrækning. Derfor er Kritikken naturlig kommen frem, men jeg tror dog ikke, at man skal lade sig vildlede af denne Kritik. Hvis man vilde gøre Forsøg paa i de Lande, hvor Kritikken er stærkest, at afskaffe Nævningerne, kan man være ganske sikker paa, at det vilde blive et haabløst Forsøg. Jeg er i øvrigt ganske enig med den ærede Ordfører i, at det ikke er Stedet til at komme ind paa en nærmere Drøftelse af Nævningeinstitutionens Gavnlighed eller Skadelighed. Spørgsmaalet er jo afgjort med,

at Grundloven i § 74 bestemmer, at Nævninger skulle indføres. Derfor mener jeg, at vi ikke kunne gaa til en Reform af Retsplejen uden at indføre Nævninger.

Den ærede Ordfører mente saa, at der burde træffes Kauteler med Hensyn til Valget af Nævninger. Deri er Mindretallet fuldkommen enig, der bør træffes saadanne Bestemmelser, der kunne bevirke, at man kan stole paa, at Nævningeinstitutionen vil fyldestgøre Øjemedet, skaffe en Retsafgørelse, der til alle Sider gennemsnitlig vækker Tillid hos Folket i sin Almindelighed. Det er efter vor Mening Nævningeinstitutionens Øjemed, og derfor maa Mindretallet lægge Vægt paa, at man ikke gaar den af Flertallet foreslaaede Vej at henlægge Udvælgelsen af Nævninger til de af Flertallet foreslaaede Kollegier, hvis Flertal vælges af Repræsentanter for Embedsmyndigheden. Hvorledes man nemlig end ser paa Nævningeinstitutionen, tror jeg, maa man være enig om, at den ikke skal være Repræsentant for den embedsmæssige Side af Statsmagten, men for den folkelige, netop deri søger Institutionen sin Berettigelse. Mindretallet kan derfor paa ingen Maade gaa ind paa Flertallets Forslag om, at Grundlisten skal lægges af et Kollegium paa 3 Mænd, hvoraf de 2 udnævnes af Embedsmænd. I København foreslaar Flertallet, at i dette — hvad skal jeg kalde det — dette Valgkollegium skal Formanden udnævnes af Overpræsidenten, et Medlem af Byrettens Justitiarius, og endelig det tredie Medlem af Borgerrepræsentationen, og uden for København foreslaas det, at Formanden skal udnævnes af Underøvrigheden, et Medlem af Underretsdommeren og et af Kommunalbestyrelsen. Dertil kunne vi ikke gaa med, fordi det staar os klart, at ved at gaa den Vej vil Nævningeinstitutionen komme til at mangle den første Betingelse, den maa have, nemlig en vis Tillid hos Befolkningen. Den kommer til at hvile paa Valg foretagne af Embedsmænd, og uden at det paa nogen Maade er min Hensigt at ville sige, at disse Embedsmænd, hvem Valget skal tilfalde, ville svigte deres Opgave, tror jeg dog ikke, man kan sige, at der derved vil blive tilført Institutionen noget særligt Maal af Tillid hos Befolkningen i dens Helhed. Det er efter vor Mening dette Hensyn, der nødvendiggør at lægge den væsentligste Indflydelse hos et Kollegium, der, i hvert Fald i det væsentlige, hviler paa Valg, og det gælder hos os om Kommunalbestyrelserne. Disse have vigtige og